

KWIECIEC (1) *sb m*

N sg kwi(e)ciec.

Sł stp w innym znaczeniu, Cn, Linde brak.

Kwiatek, część będąca końcowym odcinkiem pędów o gęsto skupionych, silnie przeobrażonych liściach, przeważnie barwnych – organ rozmnażania płciowego rośliny: Iáko iáfkier ná łákách iáko líft Ołowy Pod Ieśień; y rozwity kwieciec krokołowy [...] Ták Iízkáryotowá ognińta vrodá/ Iák zorzá niezágáłła świeciłá lię brodá. KlonWor 27.

Cf **KWIATEK**, [**KWIATUSZEK**]

AK